

A Fővárosi Ítéltábla a Sár és Társai Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Klauber Zsófia Judit ügyvéd) és Danubia Szabadalmi és Védjegy Iroda Kft. (...., ügyintéző: Lantos Mihály szabadalmi ügyvivő) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Csetneki Ügyvédi Iroda (... , ügyintéző: dr. Csetneki Attila ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (....) I. rendű és a M. .K.és Sz. Kft. (..) II. rendű alperesek ellen védjegybitorlással elért gazdagodás visszatérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 31. napján kelt, 3.P...../2016/17. számú ítélete ellen a felperes 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 8.038.300 (Nyolcmillió-harmincnolcezer-háromszáz) forintot, valamint ezen összegnek 2012. június 1-től 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, 2013. július 1-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 992.600 (Kilencszázkilencvenkettőezer-hatszáz) forintot, valamint ezen összegnek 2012. január 1-től 2013. június 30. napjáig a késedelemmel érintett naptári félév utolsó napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű, 2013. július 1-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 250.000 (Kétszázötvenezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 2.100.000 forint, a II. rendű alperesnek 470.000 forint perköltséget.

A tényállásban ismertette, miszerint korábbi 3.P...../2013/10. számú ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes 2009. november 11. napja óta azzal, hogy cégneve alatt üzemanyagok kiskereskedelmével foglalkozik, illetve „Mobil Petrol” elnevezéssel üzemanyagtöltő állomásokat üzemeltet, valamint 2011. március 19. napja óta azzal, hogy a „mobilpetrol.com” domain nevet használja, bitorolja a felperes és lajstromszámú közösségi, illetve lajstromszámú nemzeti védjegyeit. Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy cégneve alatt

üzemanyagok kiskereskedelmével foglalkozik, illetve „Mobil Petrol” elnevezéssel üzemanyagotöltő állomásokat üzemeltet 2002. február 18. napja óta bitorolja a felperes fenti számú nemzeti és lajstromszámú közösségi védjegyet, továbbá 2008. október 20. napja óta lajstromszámú közösségi védjegyet. A Fővárosi Ítéltábla 2015. április 28. napján kelt 8.Pf...../2014/5. számú ítéletével a döntést részben megváltoztatva a II. rendű alperes tekintetében a lajstromszámú közösségi védjegy bitorlásának kezdő időpontját 2004. május 1. napjában határozta meg, egyebekben helybenhagyta.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 200.956.875 forint, a II. rendű alperest 24.815.374 forint védjegybitorlással elért gazdagodás, törvényes mértékű késedelmi kamattal növelt visszatérítésére. A peresített időszak kezdetét az I. rendű alperesnél 2009 novemberében, a II. rendű alperesnél 2008 szeptemberében, végét mindkét alperes esetében 2015. december 31. napjában határozta meg.

A felperes a jogsértés miatt megnövelt azon ellenértéket követelte, amit az alpereseknek jogszerű védjegyhasználati engedély birtokában kellett volna megfizetniük. A követelés összegét licencanalógia módszerével, a jól működő vállalkozásokra vetítve határozta meg. Minthogy az ilyen vállalkozás esetén az adózás előtti eredmény átlagosan az árbevétel 20%-a, ezért az alperesek éves beszámolójában szereplő adózás előtti eredmény sorban lévő összegek ötszörösét véve egy olyan virtuális árbevételt alkalmazott, amit az alperesekkel azonos eredményt elérő, de nem különleges értékesítést végző, jól működő vállalkozás érne el. Az így korrigált „virtuális” árbevétel 7,5%-át kitevő díjkulccsal számolva határozta meg a visszakövetelt gazdagodás mértékét.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, azt mind jogalapjában, mind pedig összecszerűségében vitatták.

Az elsőfokú bíróság utalva az Európai Unió Tanácsának a közösségi védjegyről szóló 207/2009 EK rendelete (Vr.) 9. cikk (2) bekezdés b) és d) pontjára, 102. cikk (2) bekezdésére, továbbá a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 27. § (2) bekezdés e) pontjára, a keresetet nem találta alaposnak.

Rögzítette, hogy a bitorlást megállapító korábbi döntésre tekintettel jelen perre a követelés összegének meghatározása maradt, amire többféle módszer létezik a bírói gyakorlatban. A felperes által alkalmazott licencanalógia esetén egy szerződéses helyzetet modellezve kell megbecsülni, hogy az adott szektorra jellemző licenciaforgalmi viszonyok között az alpereseknek mekkora védjegyhasználati díjat kellett volna fizetniük jogszerű használat esetén. A díjalapot az érintett áru, illetve szolgáltatás értékesítésével elért nettó árbevétel képezi és ennek meghatározott %-ából (díjkulcs) áll elő a bitorlótól elvonható fiktív licenciadíj. Az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a felperes végzett ugyan ilyen számításokat, azonban az alapul vett tények valóságát figyelmeztetése ellenére sem bizonyította. A csatolt eredménykimutatásokból kitűnően az I. rendű alperes 2009-2015 között összesen 79.822.732.000 forint nettó árbevételt realizált, ennek 74.901.547.000 forint üzemanyag beszerzési költsége volt, míg a II. rendű alperesnek 51.739.422.000 forint nettó árbevétel mellett 48.923.244.000 forint beszerzési költsége volt. Tehát az árbevételnek csak elenyésző részét képezi a profit, mert a nettó árbevétel 94-95%-a az üzemanyag beszerzési árát fedezi és ehhez adódnak még a szolgáltatás nyújtásával kapcsolatos szokásos költségelemek. Erre a sajátos helyzetre reagált úgy a felperes, hogy nem az éves beszámolóiban közzétett adózás előtti eredmények ötszörösét tekintette a „korrigált” vagy „virtuális” árbevételnek azon meggondolás alapján, hogy a „jól működő vállalkozások” esetében az adózás előtti eredmény átlagosan az árbevétel ötöde.

A törvényszék az alperesekkel egyetértve úgy találta, hogy a számítás szakértő általi megerősítése lenne indokolt. A felperes ugyanis egy hipotetikus árbevétellel kalkulált, olyan közgazdasági összefüggésekre hivatkozva, amellyel kapcsolatos szaktudással a bíróság nem rendelkezik. Kérdéses a „jól működő vállalkozás” jelentése, lehetséges tudományos értelme, illetve hogy az alperesek ebbe a kategóriába sorolhatók-e. Mivel hiányzott az adózás előtti eredmény és az árbevétel összefüggésének a dokumentálása tisztázatlan maradt, hogy a jogsértéssel elért gazdagodás számításához egy ilyen kalkuláció közgazdasági és számviteli szempontból alkalmas lehet-e egyáltalán, illetve hogy ez megfelelő módszert ad-e az üzemanyag beszerzési árából fakadó speciális torzító körülmény kiküszöböléséhez. Az elsőfokú bíróság kitért rá, hogy figyelmeztette a felperest bizonyítási kötelezettségére és arra, hogy a kérdések tisztázásához szakértőt szükséges igénybe venni (12-II.), a felperes azonban kifejezetten elzárkózott szakértő bevonásától, mert szerinte a bíróság mérlegeléssel is dönthet a követelés összegéről. Az elsőfokú bíróság azonban úgy látta, hogy az érintett szolgáltatás jellege és sajátos bevétel-költség szerkezete miatt jelen esetben a licencianalógia módszere alkalmatlan a védjegybitorlással elért gazdagodás számításához. Ennek a modellnek akkor van létjogosultsága, ha a védjegy használatával hozzáadott érték közvetlenül és mérhetően képes befolyásolni az árbevételt. Az alperesek esetében azonban az árbevételt meghatározóan a költségek befolyásolják, ami erősen torzítja a bitorlás árbevételre gyakorolt hatásának értékelését. Erre a problémára a felperes az árbevétel aggályos korrekcióját adta válaszul ahelyett, hogy a nyilvánvalóan célravezetőbb bevétel-költség (profitelvonás) módszert választotta volna, hiszen a jogsértéssel elért gazdagodás inkább az alperesek profitjában, mint az árbevételben nyilvánulhat meg mérhetően.

Emellett a felperes a díjkulcs mértékét sem bizonyította. A díjkulcsnak a bírói gyakorlat szerint a bitorlással érintett üzleti szektorban kialakult licenciaforgalmi viszonyokkal kell összhangban állnia, a kalkulációt a forgalmi viszonyok bemutatásával és igazolásával kell megalapozni, pl. megkötött és teljesített licenciaszerződésekkel, ezek hiányában szakértői bizonyítással. A felperes a bíróság figyelmeztetése ellenére sem vállalta ezeket a bizonyítási módokat, azt hangoztatta, hogy a szektorban nem jellemzőek a védjegyhasználati szerződések, illetve azok üzleti titkot képeznek. Ezért nem látott lehetőséget megfelelő ismeretekkel rendelkező kompetens szakértő bevonására, helyette a joggyakorlat és a szakirodalom alapján mérlegeléssel látta meghatározandónak a díjkulcsot. A törvényszék kifejtette, hogy a bizonyítási indítványnak a bizonyítékok vélt hiányára való hivatkozással történő mellőzése magában nem ad okot a vagyoni követelés összegének a Pp. 206. § (3) bekezdése szerinti bírói mérlegeléssel való meghatározására. Ennek az arról való meggyőződés a feltétele, hogy a követelés összege szakértői vélemény vagy más bizonyíték alapján nem állapítható meg. Azonban bizonyítási indítványok hiányában a bizonyítás lehetetlenségéről a törvényszéknek nem volt módja meggyőződni.

Az ítélet kitért a díjkulcsszámítás hibáira és ellentmondásaira is. A felperes 7,5%-os díjkulcsot vett, amiből 2,5%-ot büntető felárnak tekintett. A felhívott fagylaltok értékesítésével megvalósult védjegybitorlási ügyben számított 5%-os díjkulcs az üzemanyag-töltő állomások piacától alapvetően különböző gazdasági szektorban lett megállapítva, ezért nem szolgálhatott analógiául az ügyben. Azt a megállapítást pedig, hogy a díj mértéke jellemzően a nettó árbevétel 5-10%-a körüli a törvényszék egyrészt túlhaladottnak, másrészt a termékek értékesítésével megvalósított bitorlások kapcsán szerzett tapasztalatokon alapulónak találta. Az alperesek viszont szolgáltatás nyújtásával (töltőutak üzemeltetése, üzemanyag kiskereskedelme), valamint cégnév használatával valószínűsítették meg a jogsértést, ami alapvető tényállásbeli különbség. Kézenfekvő ugyanis, hogy amíg pl. a Hennessy-ügyben a konyak választásában döntő jelentőséggel bír az árjelző, addig az üzemanyag vásárlást számos más ok, pl. az üzemanyag adott helyen és időpontban való kifogyása is motiválhatja. Alkalmatlanok a releváns licenciaforgalmi viszonyok dokumentálására a szakirodalmi

hivatkozások is, mert ott technológiai licencekről, tehát nem védjegyhasználatról van szó, emellett egyik sem üzemanyag-töltő állomások piacával kapcsolatos. A 25%-os szabályra való hivatkozás pedig logikai kapcsolatba sem állítható a licencanalógia módszerével, mert nem árbevétel, hanem profit megosztásról van szó, a felperes azonban nem ezt a számítási módszert választotta, így erre bizonyítást sem folytatott az elsőfokú bíróság. Továbbá ez is egy olyan közgazdaságtani tényállítás, melynek szakmai megalapozottságáról és az ügyben való alkalmazhatóságáról csak kompetens szakértő foglalhat megnyugtatóan állást. Megalapozatlannak találta a büntetőfelárat is, ennek önmagában ellentmond, hogy a gazdagodás visszatérítése objektív polgári jogi igény, aminek becslése az adott szektorra jellemző licencforgalmi viszonyok alapján, átlagos piaci szereplők közti, átlagos szerződési helyzet modellezésével történik, melyben nem jönnek számításba a védjegybitorlástól való elrettentéssel, prevencióval kapcsolatos szempontok. Mivel a felperes nem bizonyította, hogy az alperesek a követelt összeggel gazdagodtak és a bizonyítási eljárásban nem alakult ki olyan helyzet, amely miatt a követelés mértékét mérlegeléssel meg lehetett volna határozni, ezért az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

A döntés ellen a felperes fellebbezett, ebben az ítélet megváltoztatását és az alperesek keresete szerint marasztalását kérte.

Kiemelte, hogy igényét licenc analógiára alapította, ami nem azonos azzal, mintha csak a ki nem fizetett „szokásos” licenc díj értékét követelte volna. Fenntartotta, hogy bizonyítási kötelezettségének eleget tett, a törvényszéknek minden döntéshez szükséges adat rendelkezésére állt, hiszen a „Mobil” védjegyek bitorlása jogerősen megállapítást nyert, azzal az alpereseknél legalább a meg nem fizetett licencdíjnak megfelelő mértékű vagyoni előny keletkezett, volt határozott kereseti kérelem és ismertek voltak az alperesek összes tevékenységét lefedő mérlegadatok. Ezért álláspontja szerint az eljáró bíróság okszerűtlenül és megalapozatlanul jutott elutasító döntésre. Hangsúlyozta, hogy a gazdagodás visszatérítése iránti ügyekben a díjkulcs mértéke sosem volt műszaki- vagy könyvszakértői bizonyítás tárgya, a jelen peradatok mellett a bíróságnak mérlegeléssel kellett volna megállapítania a visszatérítés összegét, de semmiképp nem juthatott volna arra, hogy a felperesnek nem jár semmi. Ez ellentmond az Európai Tanács és Parlament 2004/48. számú Irányelve 2. cikkely (1) bekezdésének, illetve 13. cikkely (1) bekezdés a)-b) pontjának is. A követelés az árbevétel és a díjkulcs szorzatára, azaz licenc analógiára épült, minden további felperesi alternatív számítás pusztán az érvényesített igény megalapozottságát, a bírósági mérlegelés elősegítését volt hivatott alátámasztani, kizárólag az alpereseket terhelte volna a szakértői bizonyítás kötelezettsége saját, a bevételből levonható költségek számítása vonatkozásában. A felperes több létező és nemzetközi szinten működő módszert is feltárt, ami ebben a sajátos, az árbevételben jelentkező kb. 90%-os üzemanyag költséghányadból fakadó helyzetben figyelembe vehető. Az egyik megközelítés volt a jól működő vállalkozásoknál realizálható nettó árbevétel ötödét kitevő adózás előtti eredmény ötszörösének megfelelő, „korrigált” árbevétel alkalmazása, ami már független volt az üzemanyag magas beszerzési költségétől és adótartalmától. Fenntartotta, hogy a szokásos körülmények mellett megállapított 5%-os licenc díjkulcs 2,5%-kal való megnövelése nem „büntetés”, hanem egy olyan átlagos mérték, ami tartalmazza mindazon igényt, amelyre a felperesnek joga van, de egzakt módon nem tud számszerűsíteni. A második az ugyancsak magas anyagigényű szakterületekről szerzett díjkulcs-tartomány legalsó számértékét vette alapul, ami az előző számításhoz hasonló eredményt mutatott. A nemzetközi irodalomban elterjedt és tényadatokkal alátámasztott harmadik metódus, mely a nyereségnek a licenciába adó és vevő közötti megosztásán alapul szintén hasonló mértéket eredményezett. Mivel ez a három egymástól független, szakmailag alátámasztott megközelítés hasonló végeredményre vezetett, ezért az előterjesztett alperesi gazdagodási mérték megalapozott, a bírósági mérlegeléshez nyújtott ilyen jellegű felperesi segítség nem eredményezheti

a kereseti kérelem teljes elutasítását. Jogi érvelése alátámasztására, követelése összecszerűségének megfelelősége vonatkozásában hivatkozott az Európai Bíróság C-481/14 és C-367/15. számú döntéseiben foglaltakra. Megismételte, hogy nem létezik olyan belföldi szakértő, aki a perben felmerült speciális licencforgalmi kérdésben tapasztalattal és ismeretekkel rendelkezne, hiszen a töltőállomások jogosultjainak száma csekély, döntően az üzemeltetés nem védjegy-licencia keretében történik, emiatt a jelen ügyben az átalány, illetve az összes körülményre kiterjedő becslés elkerülhetetlen.

Az alperesek fellebbezésre tett észrevételükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozták, annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés kis részben alapos.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perben a felperes nem mindenben tett eleget a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettségének, így nem derült fény arra, hogy követelésének számítása valós közgazdasági összefüggéseken nyugszik-e, és tekintve, hogy e körben az eljárás tanács nem rendelkezik szakirányú ismeretekkel, ez felvetette a szakértői bizonyítás szükségességét. Mivel ettől a felperes kioktatása ellenére elzárkózott, nagyjából viselni kell a bizonyítatlanság következményét. Ugyanakkor a fellebbezés helyesen mutatott rá arra, hogy a jogerősen megállapított védjegybitorlás, a felperes által beszerzett alperesi mérlegadatok és az alpereseknek a 0,3 %-os díjkulcs elfogadhatóságával kapcsolatos nyilatkozata miatt a törvényszéknek a felperes jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítésére irányuló keresetének egészét elutasító döntése nem helyes. Ezért az ítélet részbeni megváltoztatására látott indokot az alábbiak szerint.

A védjegy törvény semmilyen támpontot nem ad a 27. § (2) bekezdés e) pontjában biztosított, a jogellenes magatartást tanúsító alperes vagyonában bekövetkezett gyarapodás elvonását célzó objektív jogkövetkezmény, a védjegybitorlással elért gazdagodás visszatérítésének számítását illetően, így a bírói gyakorlatra hárult ennek kimunkálása. A jogsértés folytán visszakövetelhető gazdagodás meghatározásának lehetséges módja a bevétel-költség megközelítés, illetve a licencianalógia alkalmazása, de elvi szinten nem zárható ki az egyes eljárások egyedi tényállásához mérten további alternatív számítási módok kidolgozása. A licencianalógia módszere általában járható útja a visszatérítendő gazdagodás mértéke meghatározásának, ebben a modellben a jogsértéssel elért nettó árbevételből lehet kiindulni és ennek meghatározott %-a adja a jogosult által a jogellenes használat fejében kérhető fikatív díjat. A díjnak azzal a licencdíj mértékkel kell arányban állnia, amely az adott szektorra jellemző viszonyok között a jogosultat a védjegy jogszerű használatára esetén minimálisan megilleti.

A perben a felperes az adott piaci szektorban szokásos díjmértékre vonatkozó adattal arra hivatkozva nem szolgált, hogy a töltőállomások üzemeltetése döntően nem védjegy-licencia keretében történik, üzleti titokkal is érvelt, szakértő kirendelésére viszont bírósági tájékoztatás ellenére sem tett indítványt, mert azt szükségtelennek tartotta. Ehelyett a felperes a szokásostól eltérő és sajátos módon képzett, általa korrigálnak vagy virtuálisnak nevezett árbevételből indult ki, akként hogy jól működő alperesi vállalkozásokat feltételezve az adózás előtti eredmény ötszörösét vette díjalapul, figyelembe véve a szolgáltatás nyújtásához szükséges magas, 90% feletti üzemanyag beszerzési költséget. Ezt a megoldást a másodfokú bíróság az alperesek vitatása ellenére elfogadhatónak tekintette, mert számukra terheesebb lett volna, hogyha a felperes a jóval nagyobb volumenű tényleges teljes nettó árbevételben határozza meg a díjalapot.

A másodfokú bíróság az iparjogvédelmi tárgyú ügyekben a joggyakorlat által kialakított 0,1-12% közötti sávon belüli 0,3%-ban látta adott helyzetben meghatározhatónak a díjkulcsot. Erre az is alapot adott, hogy az alperesek a korrigált árbevétel 0,3%-át maguk is elfogadhatónak minősítették, ekként úgy kellett tekinteni, hogy részben elismerték a felperesi igényt. A másodfokú bíróság a sajátos bevétel-költség szerkezet mellett azt is figyelembe vette, hogy a vásárlói döntéseket befolyásoló szempontok között csak az egyik az árjelző értékelése, miként a bitorlás sem a megjelölések összetévesztésének bizonyosságán, hanem az összetévesztés reális veszélyén alapul. Így nem tudható, hogy a figyelmes és felszínes vásárlót egyaránt magában foglaló releváns fogyasztókon, jelen esetben a gépkocsit üzemeltetőkön belül mekkora azon fogyasztók aránya, akik azért vásárolják az alperesi üzemanyagot vagy veszik igénybe szolgáltatásukat, mert azt a megjelölés alapján tévesen a védjegyjogosult felpereshez kötik. Az Európai Bíróság fellebbezésben felhívott C-481/14. és C-367/15. számú döntései kártérítési felelősségen alapuló ügyekben születtek, ekként a felperes gazdagodás visszatérítésére irányuló keresetének elbírálása során nem lehettek irányadóak.

A csatolt eredménykimutatásokból kiolvashatóan a peresített 2009. november - 2015. december 31. közötti időszakban az I. rendű alperes virtuális árbevétele 2.679.425.000 forint ($535.885.000 \times 5$) volt, ennek 0,3%-a 8.038.300 forintnak felel meg, a II. rendű alperes virtuális árbevétele 2008. szeptember - 2015. december 31. között 330.736.665 forint ($66.147.333 \times 5$) összeget tett ki, ennek 0,3%-a 992.600 forintot jelent.

Ezért az alpereseket az előzőek szerint számított összegek megfizetésére kötelezte az ítélet részbeni megváltoztatásával a másodfokú bíróság. A középarányos időtől járó törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetéséről szóló rendelkezés a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapul. Ennyiben a fellebbezés sikerre vezetett, ezt meghaladóan azonban a másodfokú bíróság sem találta alaposnak a felperesi követelést. A magas pertárgyérték miatt a kereset részbeni eredményessége nem változtatott számottevően a felek pervesztességének-pernyertességének arányán, emiatt a másodfokú döntés a perköltséget nem érintette.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és a keresetnek kis mértékben helyt adva az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, egyebekben a döntést helybenhagyta.

A kis részben eredményes fellebbezés folytán a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a felperes köteles a túlnyomó részben pernyertes alpereseknek megtéríteni a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a képviselőtükét ellátó ügyvéd 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdései, valamint 4/A. § (1) bekezdése szerint megállapított, a ténylegesen kifejtett tevékenységgel arányban álló és a fellebbezési pertárgyértékhez mérten mérsékelt munkadíjából áll.

Budapest, 2018. január 25.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző